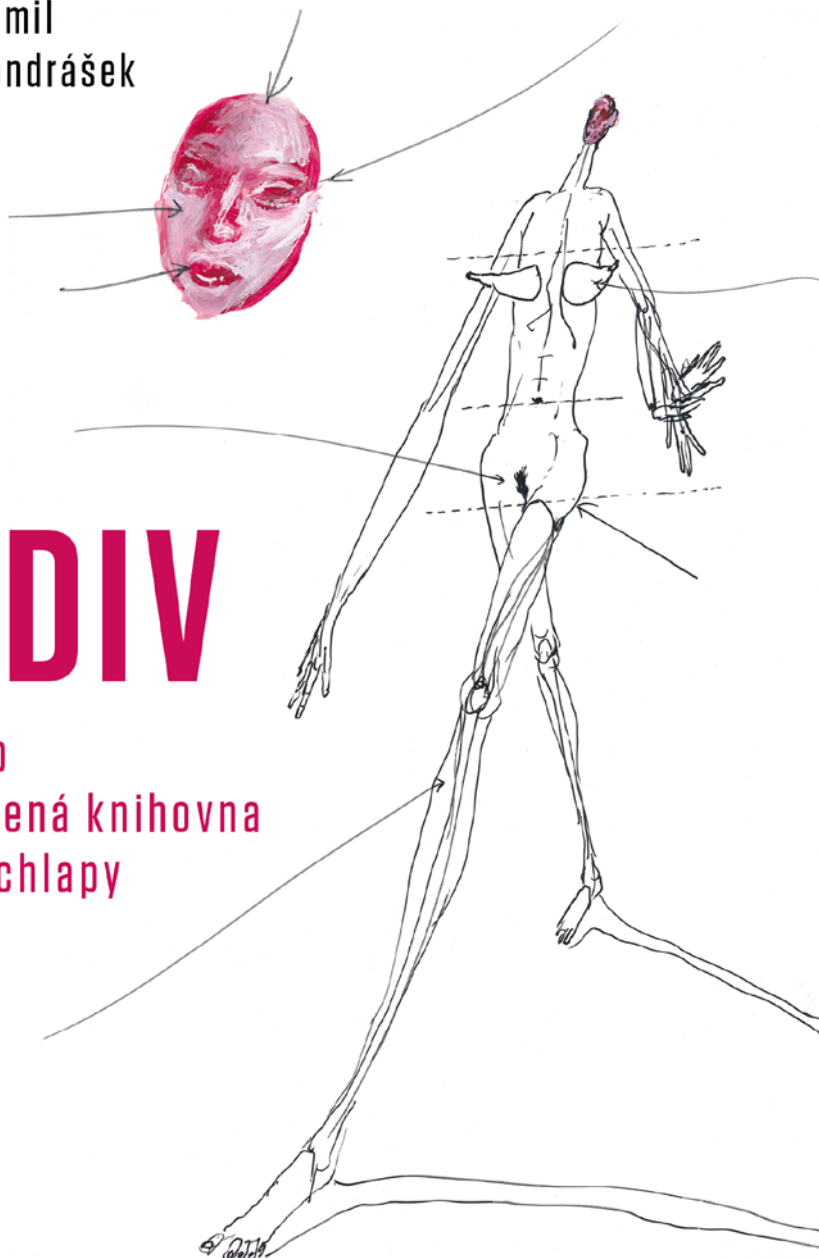

kamil
vondrášek

ÚDIV

aneb
červená knihovna
pro chlapy

Copyright © Kamil Vondrášek, 2017
Illustrations © Boris Jirků, 2017

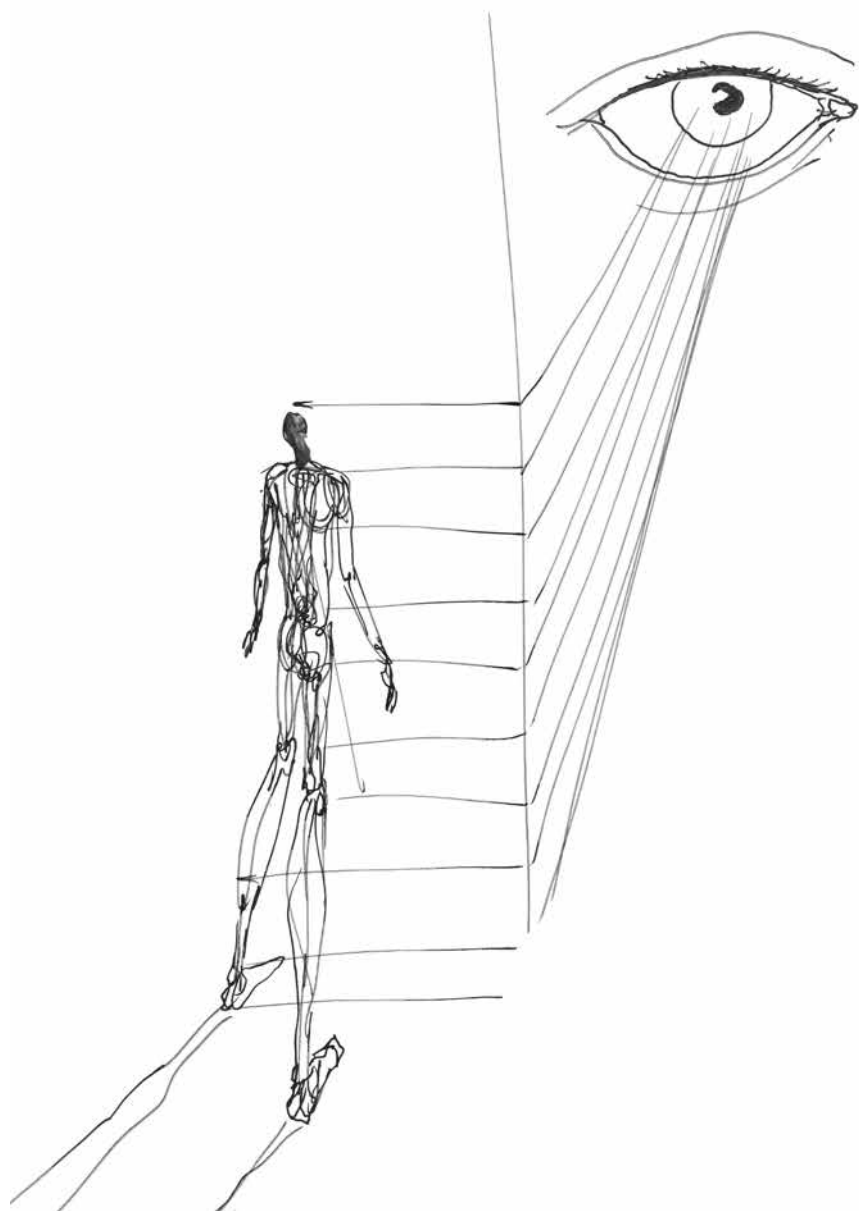
ISBN 978-80-7511-327-6
ISBN epub 978-80-7511-328-3
ISBN pdf 978-80-7511-329-0

I. / o vykročení /

Toho dne Miloši Čamarovi došlo, že se od nohou pomalu roztírá do cesty. I když se ta myšlenka zdá na první pohled poněkud nesmyslná, byla to jedna z posledních, která ještě dávala smysl. Miloš Čamar se ovšem po smyslu nikdy příliš nepídil. Bral život tak, jak přicházel, a sám si ho řídil. Byl zvyklý plnit si sny a považoval to za samozřejmost. Nechápal, proč jemu se sny plní, nechápal, proč se ostatním neplní, měl jen jakési hluboké tušení, kterým se však nikterak hluboce nezabýval.

Myšlenka, že se od nohou pomalu roztírá do cesty, předcházelo několik zásadních momentů. Miloš Čamar zjistil, že mu ve skládance jeho života, v červené niti, s níž byl totožný, začínají chybět některé události. Chyběly mu celé příběhy, jichž byl zhusta i hlavním hrdinou. Chyběly mu dny, týdny a roky. Chyběli mu lidé, které potkal, chyběly mu ženy, se kterými se vyspal.

Další věcí, která zmizela z jeho života, bylo Oko. Tak si pro sebe pojmenoval cosi, co ho doprovázelo každou šlépějí, kterou po sobě zanechával v srdcích, duších či jen na povrchu svých bližních. Oko se mu dívalo přes rameno, často i jeho očima, bylo vždy chápavé, vstřícné, vědoucí... Někdy měl pocit, že na něj shlíží jeho milující mrtvá matka z jiného

paralelního světa, někdy měl pocit, že je prostřednictvím Oka napojen na celé Universum. Oka ovšem nikterak nespojoval s křesťanským symbolem božského oka. Když se ho někdo zeptal, jestli je věřící, zpravidla odpovídal: *Přísahám bůh, že jsem ateista* – a myslel to vážně.

Pomalé roztírání se do cesty Miloše Čamary začalo jeho bezuzdným letem.

„Čím chceš vlastně jednou v životě být?“ zeptala se matka na prahu jeho dospělosti.

„No to právě nevím,“ odpověděl upřímně, nicméně ho napadlo, že by si chtěl dělat především, co sám chce a co ho baví. Právě matka ho bezděky na tuto roli připravovala. Byl jedináček, milovaný až k hranici chápání, a matka by mu zřejmě časem nedokázala odepřít vůbec nic. Matka zemřela dřív, než mu mohla dát úplně všechno, ale oheň po vyšších metách v něm zažehla spolehlivě.

„Půjdu na vejšku,“ prohlásil tehdy a matka dokázala svůj samolibý úsměv, že samozřejmě nic jiného nepředpokládala, překrýt úsměvem povzbudivým.

„A na jakou, Milu?“

„No to právě taky nevím,“ nevěděl Čamar.

„A co takhle na medinu?“ zeptala se matka velmi opatrně, protože věděla, že při sebemenším nátlaku se Milu buď postaví na zadní a začne kopat, nebo s ní přestane komunikovat.

„Na medinu nikdy!“ postavil se Čamar na zadní. Tentokrát ovšem jeho odpor nebyl reakcí na matčino ovlivňování, ale Čamar prostě nechtěl „svých nejkrásnějších šest let“ strávit ležením v knížkách.

„A co by tě bavilo za školu?“ matka neměla nejmenší pochybnosti o tom, že Milu může dělat cokoli.

„Asi ekonomka,“ zalhal Čamar. Neměl sice pocit, že by ho

jakákoli škola lákala víc nebo míň, ale předpokládal, že na ekonomce nebude tolik učení a že tam bude víc řeziva než na macho inženýrských směrech. Pod „řezivem“ si poněkud konzervativně představoval především usměvavé mazlivé blondýnečky s kvalitním poprsím.

„Co takhle zahraniční obchod?“ zkusila matka kompromisně.

„To by šlo,“ představil si Čamar výlety po celém světě.

II. / o lásce otců /

Den po promoci se Čamar objevil ve dveřích prázdného bytu s diplomem v ruce – matka v té době už nežila.

„Tak to by bylo,“ řekl mu vnitřní hlas plný; uspokojení a pýchy, když diplom položil na kuchyňský stůl ve třetím patře panelákového bytu. Diplom sice nebyl červený, ale to Čamar vůbec neřešil. Má ten kus papíru a navíc i pocit dobře vykonané práce, protože na některé zkoušky a státnice se dokonce musel učit. Bylo to dáno samozřejmě osobou zkoušejícího a mírou jeho podezíravosti vůči studentům. Kde šel použít tahák, tam ho Čamar s úspěchem použil, kde šlo opsat nějakou seminárku, vždycky našel nějakou spolužačku, která mu ji opsat dala. Stávalo se, že mu dala i jinak. Prostě ekonomická teorie barterového obchodu v praxi.

Když se za dvacet let po studiu provalilo, že několik desítek inženýrů a doktorů z různých škol mělo diplomy koupené, řekl si, jestli nebyl cvok a nebyl při studiu příliš horlivý. Nakonec ale zvítězila hřejivá vlna pocitu vlastní poctivosti.

Čamar čekal na otce. Byli domluveni, že otec nachystá slavnostní večeři, protože kvůli práci neměl čas, aby se zúčastnil promoce svého jediného syna.

Po dvou hodinách čekání zazvonil zvonek. Bylo 18:30 a za okny nádherný provoněný červenový podvečer.

Za dveřmi stála sousedka: „Vem si ho dovnitř, už spí zase na schodech.“ Až nyní si Čamar všimnul otce. Seděl na betonu, hlavu mezi kolena, jednu světle hnědou semišovou polobotku sundanou a přes ni jako pestrobarevný exotický závoj bylo položeno otcovo odpolední jídlo a pití.

V té době Čamar otce; nenáviděl, protože si myslel, že ho otec nesnáší. Nikdo nikdy neměl Čamara tak rád jako jeho matka. Otec se s Čamarem nikdy moc nebavil a když mu umřela manželka, Čamarova matka, mlčení se ještě prohloubilo.

Po smrti matky měl Čamar pocit, že otec prožívá svým způsobem určité zadostiučinění, protože už na syna nemusí žárlit kvůli matčino lásce. Čamar se mýlil.

Kromě nenávisti se za spícího pozvraceného otce ještě do hloubi duše styděl. Takhle nikdy nedopadnu, říkal si. Kategorické výroky jsou záludné. Čamar dopadl hůř; jednoho dne se od nohou začal pomalu roztírat do cesty.

„Táto, vstávej,“ zkoušel Čamar zvednout otce v podpaží.

„Nech mě spát,“ promluvil otec a Čamar si všimnul natrávených cárů jídla na jeho prošedivělé bradce. Všimla si toho i sousedka. Její opovržlivý výraz také nešlo přehlédnout. Bylo jí kolem pětatřiceti, byla tedy o 12 let starší než Čamar a o 13 let mladší než jeho otec. Byl to přesný prototyp „dospělé“ matrony, která porodila dvě děti, je absolutní vládkyní a ředitelkou svého rodinného mikrosvěta a díky své určité omezenosti má neomezené sebevědomí. Čamarovi tykala, přestože on jí vykal. Čamar čekal, až konečně zapadne do bytu, aby mohl naložit s otcem poněkud razantněji. Staňková – tak se sousedka jmenovala – zapadla až po dlouhém otálení, když zjistila, že další představení se už konat nebude.

„Uklid' to po něm,“ řekla místo rozloučení, než přibouchla

dveře. Čamar počkal, až dozní rachocení petlic a bezpečnostních zámků.

„Tak už do prdele vstaň!“ otec sebou trhnul. Zřejmě sousloví „do prdele“ z úst vlastního syna zapůsobilo jako jakýsi spouštěč a otec rázem nahlédl celou situaci.

„A do prdele,“ použil frázičku v jiném tónu i v jiném významu, otřel si bradu a ruku pak otřepal pod sebe. Když začal malátně vstávat, chtěl mu Čamar pomoci.

„To je dobrý. Prosím tě, hod' ty boty do koše.“ Otec skutečně vstal a samostatně se přesunul do koupelny. Čamar hodil seladonské polobotky do koše a schody vyčrel. Přemýšlel, jestli je vytírá kvůli Staňkové, nebo kvůli sobě. Zjistil, že možná kvůli tátovi – jako splátku za vytírání svého dětského zadečku.

Otec se poměrně rychle oklepal a udělal si hustou lógrovku s malým rumem.

„A co promoce?“ zeptal se u stolu v kuchyni s Čamarovým diplomem v ruce.

„Docela pěkný. Kantoři v talárech vypadali spíš jako kašpárci než jako elita národa.“

„A všichni tam měli rodiče?“ otec položil diplom na stůl.

„Jo, někdo dokonce celý příbuzenstvo do desátého kolene,“ Čamar to nemyslel vyčítavě, bral to jako fakt.

„Promiň,“ řekl otec, „nechtělo se mi bez Marušky.“ Maruška, Čamarova matka, ležela v tu dobu třetím rokem na místním hřbitově. Byla uložena do rakve.

„Hmmm,“ řekl Čamar. Nevěděl, jestli to tátovi někdy odpustí, protože ten důvod bral jako výmluvu. Na druhé straně si takhle otevřeně už dlouho nepromluvili. Otcí padl opět pohled na diplom.

„A co promoce?“ Čamar v otcových očích zahlédl odzbrojující zvědavost malého dítěte. Neměl ale chuť to jakkoli

komentovat. Tohle zacyklení už znal. Měl pocit, že si celé město šušká, že jeho táta chlastá první ligu a už je vypitej.

O něco později, když otec vypil další dvě kávy s rumem a usnul na stole, vyrazil Čamar do hospody. Byla to klasická paneláková hospoda na panelákovém sídlišti. Ani deset let po revoluci neprošla žádnou proměnou. Nezměnil se design, nezměnilo se chování obsluhy. Přestože věčně plná lidí, působila velmi neosobně. Často se stávalo, že tam „hodní chlapci“ prohovořili a propili celou noc, ale druhý den se sotva pozdravili. Hospoda se romanticky jmenovala U Jelínků, ale nikdo už nevěděl proč. Výzdobu tvořily pouze zažloutlé plakáty fotbalových družstev a jediné oficiální parohy spjaté s hospodou nosil výčepní Laďa.

Čamar měl chuť na pivo, aby trochu posílil dušičku příšlápnutou octovým ignorantstvím. Na promoci už nebylo co slavit. Divoké pitky se spolužáky proběhly po státnicích zhruba před měsícem.

„To je mládež Čamar,“ ozvalo se od jednoho stolu, když vešel do hospody, „pojď si k nám na chvíli sednout.“ Čamar poznal v odulých obličejích dva bývalé otcovy spolupracovníky. U stolu s nimi nakonec strávil téměř celou směnu – osm hodin.

„Táta vo tobě furt mluví, je na tebe děsně pyšnej,“ utkvělo Čamarovi v hlavě a současně mu to tam udělalo značný guláš. Nikdy ho nenapadlo, že o něm otec hovoří v hospodě, a už vůbec ne, že sděluje tak intimní pocity, které jemu nedal nikdy najevo.

Čamarovy bílé kecky byly ráno viděny před dveřmi panelákového bytu mírně rozhozené, ale bez jakéhokoli potřísnění či zašpinění.

III. / o mladých klucích s velkými auty /

Kdyby mě tak viděla matka, řekl si Čamar a rozhlédl se s uspokojením po své nové kanceláři. Na druhé straně si byl téměř jistý, že prostřednictvím Oka ho matka skutečně vidí. Deset let po promoci se Čamar dostal na vrchol. Respektive dostal se tam, kam si přál se dostat, a v zásadě mu to nepřišlo ani divné. Prostě si plnil sny.

Kancelář byla prostorná, s velkými okny a s výhledem do parku, na prestižní pražské adrese. Nábytek si díky své pozici mohl vybrat dle vlastního uvážení, stejně tak vymalování a dekorace v podobě květin a obrazů. Estetické cítění měl Čamar značně omezené a jediné, čemu z oblasti kunsthistorie „rozuměl“, byly ženské křivky. Myslel si, že rozumí i ženským duším, ale tak tomu nebylo. Čamar vycházel z mylného předpokladu, že když dostal do postele každou, kterou si na základě křivek vybral – musí jim přece rozumět.

„Stěny bych natřel takovou tou temně fialovou, do rohu velkou palmu a na stěnu nějaký ženský akt od toho českého malíře, Zrzavýho?“ přednesl své přání řediteli pro vývoj a výzkum, který měl na starosti i design a CI – čili corporate identity. Ten, kdo neví, co to znamená, ať si to raději vygooglí, než aby ze sebe dělal vola.

„Ty to tady chceš mít jako v bordelu?“ zeptal se Čížek na

rovinu. Pracovně se znali přes pět let, občas spolu dobře zapřáli na firemních akcích, ale hlavně měli za sebou pár živých zahraničních služebek. Kam se hrabe teambuilding.

„Zrzavej je snad klasika, ne?“ nedal se Čamar. V životě byl na dvou výstavách obrazů, na Zrzavém, protože zrovna chodil se studentkou výtvarného umění, a pak v Louvru, protože tam při první návštěvě Paříže chodí všichni.

„Jo, ale hodí se tak pro nějakou nadaci.“

Nakonec se dohodli na bílých stěnách, černém nábytku, velké černobílé reprodukci fotografie zátiší s růžemi od Sudka a palmě. Čamar byl spokojen, jak hezky si to vymyslel.

Auto si mohl také vybrat dle svého přání. Mělo to pouze tři omezení – maximální cena do 1,5 mil. CZK. Nesměla to být škodovka, protože tou jezdí v Čechách všichni. A auto nesmělo mít bílou barvu, jelikož tu neměl rád generální ředitel, protože v bílých autech jezdí Francouzi, které nesnášel. Čamar nakonec sáhl po BMW 330d combi s třilitrovým dieselem v černé barvě.

„Víš, že bramborákama jezdí mafiáni?“ prověřoval Čížek. Čamar byl přeci jen kluk z malého města.

„Fakt, jo?“ Ta informace ho potěšila, vždycky si tak trochu jako mafián připadal. Nic není náhoda.

IV. / o zvědavosti /

Cesta na vrchol byla pro Čamara vcelku přímočará a téměř bezbolestná, nehovoříme-li o bolesti, kterou cestou způsobil on jiným. Na gymplu byl Čamar nevýrazná osoba. Držel se spíše stranou „velkého dění“, které organizovali třídní rockeři, kteří už od druháku chlastali, kouřili, hulili a údajně i souložili. Čamar měl jediného kamaráda, drobného Petra Horáka, se kterým běhali přespolní závody a samozřejmě na ně i trénovali. Třikrát až pětkrát týdně si dávali do těla kolem deseti kilometrů. Bylo to velmi čisté období, plné uvolněných endorfinů a propocených triček a trenýrek, v kterém Čamar bytostně cítil sílu svého těla a to, jak je dokáže ovládat. Jediné, co ho lehce tížilo, byla frekvence masturbací, která paradoxně s přibývajícími naběhanými kilometry neklesala, tak jak by čekal.

„A proč s nikým nechodíš?“ ptal se ho Petr Horák v celkem pravidelných intervalech, protože v té době se situace měnila každý měsíc a s růstem hormonů naopak přímou úměrou rostl i počet nových či právě rozpadlých párů. Petr Horák byl ovšem výjimka; s Klárou se znal už od první třídy ZŠ a vídali se denně ve škole a téměř denně na atletickém kroužku a chodili spolu do kina a pořád si měli co povídat a pak se líbali a ve druháku se vzájemně připravili

o věnečky. Možná to zní trochu staromilsky, ale oba to tak cítili. Aby tedy nebylo pochyb: v aktuálně používané expresi Petr ošukal Kláru, z pohledu ženského kolektivu Klára ošukala Petra. Nenápadný Petr Horák tak předběhl třídní tvrďáky o celé roky, aniž by o tom měli nejmenší tušení.

„Nevím, vo čem bych s nima kecal,“ odpovídal zpravidla Čamar a to nekecal, „mám pocit, že holky žijou v jiným světě.“ V té době netušil, že přijde doba, kdy ženská témata a svět jejich spodniček mu otevřou dveře do světa.

Byť nepatřil mezi esa třídy, Čamar si nikdy jako outsider nepřipadal, a je pravda, že ho za něj nikdo v kolektivu ani nepovažoval. Měl dostatečně silné sebevědomí vybudované matkou, pověst slušného sportovce vzbuzovala přirozený respekt a ze stejného důvodu nikdo neočekával, že by tím pádem současně vynikal jako kalič, kuřák nebo hulič.

Dívkám připadal atraktivní. Byl vysoký s vysportovanou postavou atleta a tím, že se nedral do hlavního proudu, působil tajuplně a o to přitažlivěji. Miloš Čamar to netušil. Tehdy měl navíc své zásady, které mu v podstatě působily slepotu. Dívčí křivky a zákoutí samozřejmě zkoumal s neochvějnou pravidelností na netu, ale při běžném setkání je zcela ignoroval. Nesnesl pomyslení, že se někdo dívá, jak on se dívá. Dokonce si pro své počínání vymyslel speciální terminus technicus: voyeurofobie. Na první pohled působil normálně, ovšem při běžném hovoru se dívkám díval zásadně jen do očí a nikdy nesklouzl do výstřihu. Když stoupal po schodech a před ním se vlnil zadeček obtažený v džínách, hleděl pod nohy, když se v létě mezi něj a slunce postavila dívka v průhledných šatičkách, otočil hlavu, místo aby zjistil, jaké má kalhotky, pokud vůbec nějaké.

Dívky, spolužačky či jen náhodné známé tuto fobii samozřejmě záhy zaznamenaly. Zpočátku jim bylo sympatické,

že Miloš Čamar je jiný a neciví hned jako chlívák, brzy však znejistěly, proč alespoň nemrkne na poklady, které tak rafinovaně zakrýváním zviditelňovaly. Nejdříve hledaly chybu v sobě, respektive na sobě, a posléze v Čamarovi.

„Nepřipadá vám ten Miloš jako buzna?“ ptala se Zdena v kolektivu tří kamarádek ten školní rok již po několikáté. Zdena Čamar ani tolik nepřitahoval, ale především ji znervozňovalo, že o něm nemá jasno.

„Dyť je v pohodě,“ bránila ho zkušená Lenka, která měla čerstvě za sebou bolestivý rozchod se ženáčem, „je jen ta-kojev nepolíbenej.“

„No právě, vždyť snad ještě s nikým nechodil, ne?“

„To je pravda,“ uznala Lenka. V té době už jim táhlo na osmnáct.

„Jestli von ho nestrká do toho Horáka? Jsou furt spolu jak teplí bratři,“ zauvažovala Zdena.

„Horák přece chodí s Klárou.“

„Třeba jenom na voko a přitom jsou s Milošem buzničky, víš jak to maj herci,“ nedala se Zdena.

„Anebo je Miloš bi a dělaj to ve třech,“ vložila se do hovoru Marta.

„Seš blbá,“ zchladila ji Lenka.

„Tak jak to do piči zjistíme?“ Zdena už začínala ztrácet hlavu v příslušných partiích.

„Tak ho některá sbalí!“ Martin nápad se ujal.

Tímto způsobem přišel Miloš Čamar ke své první *Velké Láске*.

V. / o prvním dojmu /

„Co nám o sobě řeknete?“ zeptala se Čamara asi třicetiletá *personální manažerka* ve vypasovaném zeleném kostýmku. Miloš Čamar nejdříve prozkoumal výstřih, který nebyl sice vyzývavý, ale velmi slibný – v té době byl již ze své voyeurofobie dávno vyléčen. Pak pohlédl zpět do zelených očí manažerky. Hmm, pěkně sladěná, pomyslel si a také že by se ještě rád zeptal, jestli píchá s generálním ředitelem po její levici, nebo s obchodním ředitelem po pravici. Posléze mu došlo, že by se měl soustředit na přijímací pohovor.

„Co byste chtěli slyšet?“ zeptal se s mírným úsměvem. Miloš Čamar nebyl nervózní, byl to sice jeho teprve třetí pohovor, ale *věděl*, že tentokrát bude přijat. Podvědomě už tušil, že stačí se *rozhodnout* a daná věc se splní. Jediné, co se mu kdy nesplnilo, bylo, že se k němu nevrátila jeho první *Velká Láška* Lenka. I to však bylo jen otázkou času.

„Povězte nám o své profesní kariéře,“ zakoktala se *personální manažerka*, protože byla zvyklá spíše na koktající uchazeče, kteří na danou otázku horečnatě vysypou celý svůj nabiflovaný životopis. Oba ředitelé na ni mrkli koutkem oka s určitým despektem. Tak asi nepíchá ani s jedním, anebo už dopíchala s oběma, a Čamara napadlo, že je na řadě.

„Jsem čerstvým absolventem vysoké školy ekonomické,

fakulta zahraničního obchodu, během studia jsem byl na několika zahraničních brigádách jako obchodní zástupce, domluvím se anglicky, německy, rusky a česky.“

„Kolik jste toho prodal na těch brigádách a co jste vůbec prodával?“ obchodní ředitel na Čamara pohlížel zjevně arogantně jako na malého kluka.

„To bylo různý, ve Státech víno, ve Španělsku jabka, v Itálii ledničky. Většinou jsem zaskakoval za obchoďáky na dovolený, obraty tak od padesáti do sto tisíc euro měsíčně.“

„Dáme vám vědět,“ uzavřel pohovor Generál.

V té době zrovna nebyla žádná krize, mládí mělo zelenou a šablona amerického úspěšného mladého sebevědomého muže získávala navrch i v Evropě. Generální i obchodní ředitel – oba zralí padesátníci – byli v tomto směru také blahosklonně trendy. Že si tím pod sebou řežou větev, jim v jejich bohorovném postavení nedocházelo.

Miloš Čamar byl přijat do svého prvního zaměstnání.

První den v prvním zaměstnání se Čamar hlásil na personálním oddělení dvě hodiny po začátku pracovní doby, protože zaspal.

„Vítejte na palubě a gratuluju,“ uvítala ho personální manažerka.

„Moc se omlouvám, zaspal jsem jak mimino,“ Miloš Čamar mluvil většinou pravdu, bylo to po všech stránkách jednodušší. A když omlouval sebe nebo něco od někoho potřeboval, byl prostě neodolatelný.

„Šéf už se po vás sháněl. Řekla jsem mu, že jsem vás poslala na vstupní lékařskou prohlídku, tak si někam skočte pro razítko.“

„To jste zlatá, díky moc.“ Čamar měl původně na jazyku „zlatíčko“, patrně pod vlivem pracovních dialogů z televizních seriálů.

„To nic, jmenuju se Naďa, tady si skoro všichni tykáme,“ podávala mu ruku a významně se usmála. Tentokrát měla na sobě červený kostýmek s bílou halenkou a poněkud odvážnějším výstřihem.

„Čamar, tedy Miloš.“ Přece nebudu takovej pošuk a nezačnu dělat kariéru přes postel hned s první ženskou z firmy, napadlo Čamara. Pak si uvědomil, že pošuk není úplně to správné slovo a že se vlastně vždycky musí začít někde od píky.

VI. / o první lásce /

S Lenkou, svou první *Velkou Láskou*, začal Miloš Čamar taky hezky postupně. To, že všechno začala Lenka, vlastně není vůbec důležité. Svou sázku vyhrála přesně za tři měsíce od jejího uzavření. Jenže z vítězství se neradovala. V té době už byla do Čamara zamilovaná. Styděla se. Bála se, aby sázka nevyšla najevo, tak jak to s pravdou někdy bývá.

„Tak Čamar není buzna a šuká! No nekecej!“ Zdena se přímo zalykala radostným vzrušením, „a jak šuká?“

„Hezky.“

„No tak to proboha přiblíž a byl ještě panic?“

„Nebyl,“ Lenka nechtěla cokoli rozvádět. Než ho ovšem dostala, Čamar panic byl. Svou malou lež si dovolil, aby nevypadal jako nezkušený pitoma. Lenka nic nepoznala, protože Čamar zestudoval dostatek videomanuálů.

„Párkrát jsem to dělal,“ odpověděl neurčitě na Lenčinu otázku, jestli je jeho první. Lenka byla první dívka, se kterou se miloval, a byla to také první dívka, kterou *miloval*.

„A ty?“ zeptal se s určitou obavou v hlase. Sám nevěděl, jestli to chce vědět. Co když vyjmenuje půlku rockerů ze třídy anebo naopak bude ještě panna. Ani tady neměl jasno, jakou odpověď by uvítal.

„Chodila jsem půl roku s jedním ženatým hajzlem. Že je ženatej, mi řekl, až když mu na to přišla manželka,“ s Lenkou ještě lomcovaly city.

„Dala jsi mu kopačky?“

„Ne, on mně.“

Čamar si uvědomil, že poprvé v životě vede skutečné dospělácké řeči o skutečných vztazích mezi mužem a ženou.

„Ještě ho miluješ?“ zeptal se mužně až otcovsky, jako by to viděl v nějakém francouzském filmu.

„Ne, už je to za mnou.“

K inkriminované události došlo u Lenky v „dětském pokojku“. Přesně 21 dní po prvním polibku, který proběhl přesně 21 dní poté, co Čamar zaznamenal Lenčinu fyzickou existenci. Čamar byl ulítlý na čísla. Lenka ho tehdy předběhla ve frontě na oběd, jestli ji pustí, že hrozně chvátá. V jeden moment zavrávala a opřela se o něj zády. Čamar ucítil její oblý zadeček v klíně a pramen vlasů mu přeběhl přes tvář.

„Promiň,“ usmála se.

„To nic.“ Čamar si uvědomil, že ta holka vůbec nevypadá špatně.

Druhý den mu přinesla malou čokoládku s tím, že jí to moc pomohlo a stihla vlak. Pak si ho tři dny nevšímala a v Čamarovi uzrávalo zasazené semínko vztahů. Samozřejmě kromě milionů jiných – fyzických.

„A kam jsi to tehdy vůbec jela?“ nevydržel Čamar čtvrtý den vnitřní napětí a pečlivě si připravil neutrální otázku. Začali si povídat a pak skoro každou přestávku. A Čamar hleděl Lence do očí a hodně potajmu a zpovzdálí jí okukoval ňadra a zadeček, který stále cítil v klíně. Zdena s Martou se mohly potřhat smíchy a pokaždé, když byl Čamar zády, ukazovaly na Lenku zdvižený palec nebo prostředníček. Když věděly, že ani je nikdo nepozoruje, tleskaly otevřenou dlaní

jedné ruky do pěsti ruky druhé – tehdy to byla česká symbolika pro soulož. Rozuměli tomu i hluchoněmí.

První polibek přišel na prvním rande po kině, kde Čamar v přítmí poprvé uchopil Lenku za ruku. Do kina ji pozval sám – spíš v kamarádkém duchu. Nic si od toho nesliboval. O to víc ho první líbání zaskočilo. Ve světle pouličních lamp se na ni už neodvážil sáhnout. Zastavila se na rohu ulice a pohlédla na hodinky.

„Už musíš, vid’?“ zeptal se Čamar.

Lenka nic neřekla, nenaznačila, udělala jen malý krůček směrem k Čamarovi. Obličeje byly najednou blízko a Čamar ji poprvé políbil. Připadal si jako velký bourák, chlapák, dospělák.

Dvacátý první den poté se Čamar ocitl u Lenky v dětském pokojíku. Chtěla se jen převléknout, než spolu půjdou ven. Den zrovna přecházel ze zimy do léta, jako by jaro zcela ignoroval. V té době se většinou courávali po náměstí, po parku, zašli do přírody a při každé příležitosti se líbali jak o život. Čamar se už odnaučil slintat a přestal mu při líbání překážet nos.

„Půjdu si umejt ruce,“ řekla Lenka, když ho usadila na válečku. Čamarovi jen blesklo hlavou, proč by si zrovna teď měla chodit mýt ruce, ale dál to neřešil. Prohlížel si police plné neskutečného množství plyšáků, několik fotek v rámečku na stole, Lenka s tatínkem, Lenka s maminkou, Lenka s kamarádkami Martou a Zdenou. Všichni s úsměvem pohlíželi na Čamara, jak si lehá a zkouší pérování. Byl to takový jeho zvyk už od útlého dětství. Otec ho posadil na postel nebo lehátko a zprudka dosedl vedle něj, až Čamar povyskočil. Když už měl Čamar konečně dostatečnou hmotnost, aby odpéroval na oplátku i tátu, přestaly ho tyto hrátky bavit. Nicméně zkoušení postelí mu nějak podvědomě zůstalo,

a jak zjistil posléze, přišlo to roztomile hravé i většině žen, se kterými pak na posteli společně pérovali.

„S ním spíš?“ zeptal se Čamar Lenky a ukázal na velkého hnědého medvěda na polštáři.

„Až doteď.“ Lenka měla zastřený hlas. Vše bylo jasné.

Milovali se úplně nazí, opatrně a něžně. Beze slov. Jen Lenka řekla: „Dávej pozor.“ A Čamar si dal pozor, aby si hned prvním výstřikem se ženou nezapadl na dítě a aby na něm nebylo poznat, že tento způsob výronu je jeho první.

U Lenky v dětském pokojíku se pak scházeli častěji, než měl Čamar rozběhy s Petrem Horákem. Když si později Lenka zkušeně pohrávala s jeho údem, někdy soustředěně, někdy jakoby mimoděk, napadlo Čamara, jestli skutečně netrénovala na sametových plyšácích.

„Nikdy se tě dobrovolně nevzdám,“ řekla mu Lenka asi rok po prvním políbení.

„Budu tě milovat až do smrti,“ řekl jí tehdy Čamar. Oba svá vyznání mysleli smrtelně vážně, a kdyby jim tehdy někdo řekl, že všechno bude jinak, vrazili by mu kudlu do srdce. Do Čamarova srdce se Lenčina slova vypálila jako zlatý cejch a tehdy také poprvé silně ucítil pohled dobrotivého Oka. Zlatý cejch mu skutečně vydržel nadosmrti, ovšem v průběhu se změnil v cejch zrady a posléze jen v krásnou vzpomínku. Takoví jsme byli.

VII. / o kamarádkách /

Vlasta byla Čamarova kamarádka. Vlasta byla kamarádka se vším, co k tomu slovu patří, a se vším, co si obvykle partneri představují o partnerových kamarádech opačného pohlaví. Čamar se s Vlastou seznámil v prváku na ekonomce.

„... a baví mě běhání,“ dokončil prezentaci své osoby na první schůzce s vedoucím studijního kruhu. Celkem tam bylo asi šestnáct dívek a tři hoši – poměr, který očekával, když se na školu hlásil. Zaznamenal dokonce několik vlnadných blondýnek, ovšem v tu chvíli mu to bylo úplně jedno. Miloval Lenku.

„A co běháš?“ zeptala se ho ve dveřích posluchárny menší černovláska s výraznými očima. Že měla výrazné oči, došlo Čamarovi až časem, že byla lehce při těle, si všiml okamžitě.

„Nejradši delší tratě, přespoláky, těch pět, deset kiláků.“

„Takže spíš vytrvalec nebo mílař?“

„No spíš vytrvalec,“ Čamarův obličej nedokázal zakrýt překvapení, že by tahle pomenší osůbka mohla taky běhat.

„Taky běháš?“

„Joo, já teda víc mílařka.“

„To bych do tebe neřek,“ vypadlo z Čamara upřímně.

„Nevypadám na to, co? Klamu tělem,“ zasmála se Vlasta. Čamar si tedy tělo prohlédl pozorněji a zjistil, že Vlasta

vlastně vůbec není tlustá, byla jen robustněji stavěná a měla široké líce, což podvědomě dodávalo mohutnosti i celé postavě.

„Spíš působíš jako striptérka, tedy sprintérka,“ zažertoval Čamar.

„Jo, svlíkám se po každém běhu,“ nedala se Vlasta. Souznění zajiskřilo.

„Tak si půjdem zaběhat, nebo na pivo?“

Ten den šli na pivo. Domluvili se na společných trénincích třikrát týdně. Čamar nečekal, že hned první den školy půjde s někým na pivo, a už vůbec ne s holkou a ke všemu s běhounou, respektive běžkyní. Čamarovi došlo, že to samozřejmě není náhoda. Říkal si, že když tu bude bez Lenky, opráší zase běžecké botky, bude vyplavovat endorfiny a učení mu bude samo skákat do hlavy. Do hlavy mu ovšem nešlo, proč zrovna holka.

„Chodíš s někým?“ zeptal se jí po druhém pivu.

„Jo, mám kluka v Anglii.“

„Ty jo, jak to děláte?“ Čamar neměl na mysli, jak spolu souloží, ale jak se scházejí.

„Vidíme se tak jednou za tři měsíce, je to málo, ale dá se to vydržet.“

„Hmm,“ zamružel Čamar, jemu přišla perioda čtrnáct dní, kterou spolu s Lenkou naznali z finančních a časových důvodů jako nejkratší možnou, k nepřechánání dlouhá. Lenka studovala filozofii v Český Budějovicích, Čamar ekonomku v Praze. Pro studenty bylo cestování určitým zásahem do rozpočtu.

„Nevadí ti, že jsem po tobě tak vyjela?“ Vlasta nečekala na odpověď, „já vlastně celý život kamarádím spíš s klukama. Ty holčičí řeči o hadrech a neustálé řešení vztahů mě prostě neberou.“

„No vidíš, a já zase nikdy neměl holku jako kamarádku,“ docvaklo Čamarovi. A také mu docvaklo, že má hrozně rád ty věci poprvé. První políbení, první jarní závan sněženek, první podzimní dech otevřeného rovu. Když se začal od nohou pomalu roztírat do cesty, měl nakonec stejně rád (ne-li raději) ty věci, jež mu měly být naposledy.

A tak se stalo, že Čamar vyměnil Horáka za Vlastu. Nikdy spolu nechodili, ale zásadně jen běhali, mnohem, mnohem později i kamarádsky souložili.

VIII. / o periodě /

V přírodě se poprvé Čamar miloval na gympláckém táboráku po maturitě. Byla to první celá noc, kterou strávili spolu s Lenkou, a bylo v tom ještě jedno prvenství – Lenka v té době menstruovala. Začínaly prázdniny, pro některé už poslední v životě. Táborák zorganizovaly aktivistky Zdena a Marta s rockovým chlapeckým zdravým jádrem třídy. Lenka se organizování tentokrát nezúčastnila. Nerozlučné trio se experimentem, kterým Lenka zjistila, že Čamar není buzna, rozpadlo. Sice spolu hovořily, ale semknutí o přestávkách a kafička po vyučování se již nekonala. Lenka trávila daleko víc času s Čamarem.

„Jednou se z toho čuráka posere,“ řekla Zdena Martě na adresu Lenky a Čamara. Za zlobou prosvítala závist a hořkobil nad sebou samou samotinkou. Vlastně to celé vymyslela, a kluka má Lenka. Nicméně přátelství mělo pevné základy. Nikdy si neřekly, že nikomu neřeknou, že Lenka slovila Čamara kvůli sázce, a i přesto se to kupodivu nikdy nepropíchlo. Nejblíže k prozrazení to tajemství mělo, když Lenka dávala Čamarovi kopačky a potřebovala úplně zahasit jeho naději. Nakonec si to rozmyslela, protože cítila, že by mu tím zlomila vaz; bez vyřčeného tajemství mu zlomila jen duši. Tajemství skončilo v hrobech a urnách a Oku.

Táborák se konal v odlehlé části městského lesoparku, daleko od dopravy, světel panelákových sídlišť a zvědavých očí pejskařů. Bylo to na dně romantické strže obklopené hustými křovinami. Nebyl problém tam udělat táborák a hulákat až do rána. Organizační výbor se sešel už v pět hodin. Zdena, Marta a čtyři rockeři postupně z Kauflandu navezli dříví, tři basy piva pro žízeň, tři litry vodky pro holky, čtyři litry rumu pro velký kluky, redbuly a kolu. Přestárlý student rocker Janda už měl řidičák a důvěru rodičů, takže vše přiblížil autem co nejvíce do parku, zbytek cesty už nesli v rukou.

„Je to přesně 866 kroků, do pičí,“ řekla Zdena. Mínila tím vzdálenost mezi autem a strží. Zdena chtěla být přirozená, a když mluvila přirozeně sprostě mezi děvčaty, používala stejný slovník i mezi chlapci. Dokonce si myslela, že to může chlapcům imponovat. Nebylo tomu tak. Byl to jeden z důvodů, proč ji hoši brali spíš jako kamaráda, a ona pak některé podezírala, že jsou buzeranti.

Janda zkušeně rozdělal oheň a na rozjetí ubalil brčko a otevřel rum. Zdena s Martou si otevřely vodku. Rockeři pili rum s kolou, dívky vodku s redbullem. Kromě toho, že na ostrém červnovém slunci byl alkohol poněkud záludný, ještě zákeřnější byly neprůhledné kelímky, do kterých se lil. Když dorazili další táborníci, byl organizační výbor již téměř doražen.

„Dobrá práce,“ řekl kdosi z příchozích, když viděl povaluující se nacamrané a přihulené spolužáky.

„Že jo,“ Zdena už nebyla schopna rozlišit ironii a její sebevědomí naopak narostlo.

Sešli se skoro všichni, na gymplu byly ještě vcelku celistvé kolektivy, kde jednotlivá individua neměla tak výraznou touhu se zviditelnit, odlišit či zahájit konkurenční boj o posty budoucí. Nepřišla jen těhotná Libuna a František,

který neudělal maturitu. Ovšem vyčlenil se sám, byť nebyl sám, kdo ji neudělal.

Lenka s Čamarem přišli poslední. V parku sice byli ještě před organizačním výborem, ale posedávali po lavičkách, rozložili si spacáky na trávu, opalovali se, hovořili spolu, líbali se.

Po jednom dlouhém polibku Lenka řekla: „Musím ti něco říct.“ Vypadala najednou tak vážně a soustředěně, že Čamara napadlo, že bude otcem.

„Mám měsíčky,“ dívala se mu do očí, „je mi to moc líto, tolik jsme se na naši první noc těšili.“

S Čamarem se zhoupla zem. Ten den se předlouze sprchoval, představoval si to milování a společné usínání ve spacáku...

„Takže to nepůjde,“ stažené hrdlo nechtěně prozradilo hloubku zklamání.

„No,“ Lenka váhala, „už to nemám tolik, kdyby ti nevadilo, že bys byl trochu od krve...“

„Jasně že ne,“ odvětil Čamar chlapácky. Vlastně si oddechl, že Lenka není v naději, a cítil, že mluvení s ženou o ženských intimnostech ho bezpečně vtahuje mezi muže – tedy skutečně dospělé muže. Teprve po chvíli si uvědomil, že vlastně vůbec netuší, do čeho jde.

K táboráku došli ruku v ruce. Všichni je brali jako třídní páreček. V té době bylo téměř vše poprvé; Čamar a Lenka to cítili navěky.

„Á, naše hrdličky,“ přivítala je Zdena.

„Do piči,“ dodala vzápětí, protože se polila vodkou s redbullem.

„Ty di do piči,“ probudil se Janda. Evidentně nevěděl, proč a komu to říká.

„Do piči di ty,“ nedala se potrefená Zdena. To konečně

Jandu probralo, pochopil svou rockerskou roli a chopil se kytary. Janda hrál prakticky všechny rockové mastodonty od šedesátek do osmdesátek. Na přání pak Marleyho, Chinasaki, Kabáty, Kryštofa, kterého nesnášel, a pomalu sedala tma a docházelo tvrdé pitivo. Kolem deváté už zbylo jenom teplé pivo, ale nikomu to nevadilo. Prokolovalo nepočítaně džointů a všichni byli spokojení. Vyložení pařmeni přepálili začátek a teď už jen příkrmovali.

„Dáš si?“ podávala Lenka Čamarovi brko. Čamar věděl, že Lenka ví, že nehulí, ale bral to jako signál pro lepší užití či snad přežití první společné noci. Od táboráku se odklídili lehce po půlnoci. Zábava už stejně vážla. Janda dohrál a svezl se do klína Zdeně, která už jen nepřítomně hleděla kamsi mimo oheň. Ostatní rockeři už také měli dost a u ohně zůstalo sedm lidí.

„Tak čau,“ rozloučili se Čamar s Lenkou. Pár lidí zamumlalo pozdrav.

„Vy už jako dete, volé, jo?“ houkla Zdena, ale pak se vrátila ke svému vnitřnímu pohledu.

Prošli až na samý kraj parku, kde si ještě za dne připravili hnízdečko z kupky sena. Byli trochu ovíněni, trochu pod vlivem THC, ale vše spíš jen na rozjitření smyslů než na jejich umrtvení.

„Hvězdy,“ řekl Čamar. Hleděli do vesmíru a Čamar se cítil součástí Všemohíra, cítil Oko, cítil, že to je TO Štěstí, že to je TEN Život.

„Miluju tě,“ zahleděl se pro změnu do odlesků hvězd v Lenčiných očích. Řekl jí to podruhé v životě a vnímal to jako dostatečné, protože takto silná slova nechtěl snížit na úroveň běžné denní konverzace amerických seriálů. Bral to jako vyřčený status, který se nemění, který trvá věky a není třeba ho stále opakovat. Slovo je čin.

„A já miluju tebe,“ řekla Lenka. Pak se milovali na rozloženém spacáku.

„Opravdu ti to nevadí?“ zeptala se ještě, než se svlékla.

„Opravdu ne,“ přesvědčoval sám sebe.

„Tak počkej, mám tady ručník,“ sáhla do tašky a položila ho na spacák. Prostě velká holka, pomyslel si Čamar, myslí na všechno. Lenka na všechno nemyslela. Myslela jen na to, aby to milování bylo hezké, aby Čamara neodradila, aby mu neznechutila ženské ústrojí při jeho pravidelné měsíční obrodě.

Čamar byl nejdříve nadšen tou úžasnou teplou vlhkostí. Ovšen jen do té doby, než zahlédl zvé zkrvavené prsty. Erekcce mu ochabla.

„To nic,“ chlácholila ho Lenka, jako by měl zranění on, „můžem to nechat na jindy.“

Čamar se však nevzdal. S lehkým sebezapřením dokončil jednoaktovku a nakonec z toho měl dobrý pocit. Věřil, že i Lenka. *Velká holka potřebuje velkého kluka.*

IX. / o rozhodnutí /

První služební cestu podnikl Čamar s tehdejšími obchodním ředitelem Sýkorou, který byl i u jeho přijímacího pohovoru. Sýkora byl self-made man. Vyučil se strojním zámečnickem, pak si dodělal maturitu a dálkově při práci ještě mezinárodní obchod na VŠE v Praze. Takovíto lidé bývají většinou skromní a jsou druhým nápomocní v jejich cestě, protože sami dobře vědí, jak dokáže být trnitá. Že se do ní lze i roz-
tírat. Sýkora takový nebyl. Sýkora byl naopak nabubřelý, sebestředný ješita, který zásadně nepředával žádné informace. Mladý, čerstvě vystudovaný inženýrek z denního studia pro něj byl pouhým červíčkem.

„Tady máš letenky a stáhla jsem ti od Sýkorovy asistentky podrobný itinerář cest a jednání. Dej si na něj bacha. Je schopnej se ti schválně ztratit a chtít pak nahradit cestovní náklady,“ radila Čamarovi Marie z oddělení služebních cest. Říkalo se jí Moneypenny, byla milá, vstřícná, v poskytovaných službách vždy perfektní. Čamar si v její přítomnosti občas připadal jako James Bond. Měl pocit, že Moneypenny nad ním drží ochrannou ruku. Už při tuzemských cestách mu bukovala samé lepší hotely s bazénem a podobně.

Moneypenny se vždy tvářila nezištně a mateřsky, ale ani jedna póza nebyla upřímná. Moneypenny viděla v Čamarovi

především celkem atraktivního kolouška s dobrým tahem na branku. Když už by ho nedostala do postele, mohl by ji v budoucnu alespoň postrčit po kariéřním žebříku. *Musíme si pomáhat.*

Sýkora si nechal Čamara zavolat den před odletem.

„Máte všechny podklady k jednání? Tabulky, čísla, prezen-tace...?“ zeptal se ho, aniž by mu nabídnul židli.

„Tak jak bylo domluveno na poslední poradě.“

„To jsem zvědavej,“ odpověděl Sýkora, ale zvědavost v tom nebyla. Byla to hozená rukavice. Logický výsledek musí být, že Čamarovi bude většina podkladů chybět nebo budou zcela nedostatečné.

„Uvidíme se zítra na letišti,“ otočil se Sýkora k monitoru PC a považoval rozhovor za ukončený. Čamar si připadal jako v béčkovém americkém filmu, vše bylo loženo, role padoucha i role kladného hrdiny. Rukavici zvednul a řekl si, že časem zvedne ze židle i tohohle žlučovitého týpka.

První Čamarova služebka vedla do Amsterdamu. Na netu si našel zajímavosti o městě, stavby, kanály, coffe shopy, uličky prodejné lásky. Poslední slovní spojení z průvodce Čamarovi příliš nesesedělo. Nedokázal si představit, že by si znovu koupil Lenčinu lásku.

I kdyby byla nakrásně v uličce lásky a on za ní chodil několikrát denně, bylo by to stále jen šukání za prachy.

S létáním Čamar moc zkušeností neměl, ale nebyl důvod k panice. V té době už věděl, že když něco chce, dokáže to. Na letiště se dostal vlakem, pak metrem a nakonec autobusem. Sýkora dorazil služebním autem, které nechal zaparkované na terminále č. 1.

„Dobrý den,“ pozdravil Čamar Sýkoru u odbavovací pře-pážky směrem na Amsterdam.

„Vy jste se ještě neodbavil?“ zeptal se Sýkora.